

Den omstridte Jord

Romanen om Lykken.

3 Akter, 50 Afdel.

I Hovedrollen:
Olaf Fønss.

Optaget af
Nordisk Films Co.

HOVEDPERSONERNE:

Harry Blom, Ingeniør..... Hr. Olaf Fønss.
 Jonson, Handelsmand..... Hr. Svend Kornbeck.
 Dolly, hans Datter..... Fru Fritz-Petersen.
 Nikkas Jærvi..... Hr. Kai Lind.
 Præsten..... Hr. Frederik Jacobsen.

Handlingen foregaar i det nordlige Norge i vore Dage i en lille By ved Havet.

AFDELINGERNE:

1. Paa Jagtudflugt.	26. Daarligt Selskab.
2. Et Malmfund.	27. Soldebrødrene tager med hjem.
3. Malmfeltet afmærkes.	28. Dolly søger Hjælp hos Ingeniøren.
4. Nikkas Jærvi.	29. „Bliv her, medens jeg jager dem ud!“
5. Ingeniør Bloms Opdagelse stjæles.	30. Et anstrengende Arbejde.
6. Hos Handelsmand Jonson.	31. Tegnebogen!
7. Paa Lensmandens Kontor.	32. Blom vil give Dolly Pengene.
8. Jonson faar Skøde paa Fjeldet.	33. „Nej, de tilkommer med Rette Dem!“
9. Nikkas og hans Gevinst!	34. Da Ingeniøren var gaet.
10. Før sent.	35. Jonsons Kammerater kommer tilbage.
11. Krævet til Regnska'.	36. „Han er blevet myrdet!“
12. For første Gang ser Blom Frk. Dolly.	37. Blom arresteres.
13. „Farvel, du korte Rigdomsdrøm!“	38. De fældende Indicier.
14. I Hovedstaden.	39. Dommen ventes.
15. Grubeselskabet søger en dygtig Ingeniør.	40. Sprængningen i Ørnefjeldet.
16. Blom som Ansøger.	41. Den daarlige Samvittighed.
17. Dolly kan ikke glemme den unge Ingeniør.	42. Nikkas hører ikke de advarende Raab.
18. Hun faar Mistanke til sin Fader.	43. Eksplosionen.
19. „Nu kan du faa saa mange Kjoler, du vil have!“	44. Jordens Hævn.
20. Dolly udspejder Nikkas.	45. Døende.
21. Bloms Seddel.	46. „Det var mig, der dræbte Jonson.“
22. En ulige Kamp.	47. Hos Lensmanden.
23. Raab om Hjælp.	48. Frikendt.
24. Redningsmanden.	49. Nogen Tid senere.
25. Handelsmand Jonson faar ikke Glæde af sine Penge.	50. Lykken erobret!

Lige saa smuk som Rammen — Norges prægtige Fjælde og Nordsøens fraadende Bølger — er selve Romanen. Kampen om det Jordstykke, der betinger disse Menneskers Liv og Lykke, er saa brillant skildret og de enkelte Roller udført saa nydeligt og gribende, at Helhedsindtrykket bliver usædvanligt godt. „Den omstridte Jord“ er netop som vi tænker os Romanen om Lykken, der kun vindes ved Kamp!

Paa en Jagtudflugt i Bjergene opdager den unge Ingeniør Blom tilfældigt et rigt Malmleje. For at tilkendegive sin Ejendomsret til Fjeldet, anbringer han paa et iøjnefaldende Sted en Seddel, hvorpaa læses: „Dette Fjeld tilhører Ingeniør Harry Blom, som den $\frac{18}{8}$ —15 opdagede, at det var malmholdigt.“ Derefter begiver han sig til Lensmanden for at erhverve sig Retten til at udnytte Fjeldet, men da han kommer ind paa Lensmandens Kontor, erfarer han, at der for faa Minutter siden er blevet udstedt Skøde paa Fjeldet til en anden, og at denne anden er Købmand Jonson. I Mellemtiden er der nemlig sket følgende: en omflakkende Nomade ved Navn Nikkas Jærvi, der har beluret Ingeniøren og forstaaet, at denne har fundet Malm i Fjeldet, har skyndt sig til Købmanden for at underrette denne om sin Opdagelse. Købmand Jonson, der ikke nyder Ry for absolut Hæderlighed, gaar ind paa den andens Forslag om at søge at komme Ingeniøren i Forkøbet og lover ham saa meget Brændevin, han kan drikke, hvis Planen lykkes. Efter at have konstateret, at Fjeldet virkelig er malmholdigt, rider Jonson, alt hvad Remmer og

Tøj kan holde, til Lensmanden, der overdrager ham Førsteretten til Fjeldet.

Forbitret over det gemene Bedrageri begiver Ingeniør Blom sig til Købmand Jonsons Hjem for at kræve Slynglen til Regnskab. I Hjemmet træffer han imidlertid Købmandens Datter, Dolly, hvis Skønhed og indtagende Væsen gør et saa stærkt Indtryk paa ham, at han bestemmer sig til ikke at foretage sig videre overfor hendes Fader. Samme Dag sælger Købmand Jonson Malmlejet i Fjeldet til det store Grubeselskab. Men Ingeniør Blom forlader Egnen.

Dolly kan ikke glemme den unge Ingeniør. Lidt efter lidt gror i hendes Sind Mistanken frem om, at hendes Fader har handlet Uret mod Ingeniøren. Paa egen Haand opsøger hun derfor Nikkas Jærvi, da hun har en Anelse om, at han har været delagtig i Faderens forbryderiske Forehavende, og ved at udspejle ham bag hans Ryg faar hun Sikkerhed for sin Mistanke, idet hun finder Nomaden i Besiddelse af Sedlen, som Ingeniøren i sin Tid havde skrevet og lagt paa Fjeldet.

Ingeniør Blom læser nogle Maaneder senere en An-

nonce, hvoraf han ser, at Grubeselskabet søger en dygtig Ingeniør, der kan paatage sig Ledelsen af Arbejdet i den nye Malmgrube i Ørnefjeldet. Han beslutter at søge Stillingen — væsentlig fristet af Udsigten til maaske paany at træffe Dolly, Købmandens Datter — og faar Pladsen. Kort Tid efter at han har tiltraadt Posten, faar han en Aften sent Besøg af Dolly, der anraaber ham om Beskyttelse. De mange Penge, hendes Fader har faaet ind ved Salgét af Gruben, har ikke bragt Velsignelse, thi han har drukket dem op i Selskab med Byens værste Udskud. Denne Aften, da Dolly søger Hjælp hos Ingeniør Blom, er hun flygtet hjemmefra for at undgaa at blive overfaldet af Faderen og hans drukne Kammerater. Ingeniøren beroliger den unge Pige og gaar derefter til Købmandens Hus, hvor han kaster Drukkenboltene paa Gaden og derefter holder en kraftig Straffeprediken for den umenneskelige Fader. Omtrent samtidig med at han forlader Købmandens Hus, sniger Nikkas Jærvi sig derind . . .

Noget senere vender Svirebrødrene tilbage og finder Købmand Jonson som Lig, ramt af flere Knivstik. De

underretter Lensmanden om deres uhyggelige Fund. En foreløbig Undersøgelse giver til Resultat, at man finder et blodpletet Lommetørklæde med Ingeniør Bloms Forbogstaver i Hjørnet. Paa Grundlag af dette Indicium arresteres Ingeniøren som mistænkt for Mordet paa Købmanden. I Forhøret vedgaar han, at han ganske vist af et ærligt Hjerter hadede Købmand Jonson, „men“ — tilføjer han — „ved den Kvinde, jeg elsker, sværger jeg, at jeg er uskyldig i hans Død.“ Lensmanden kan dog ikke tage noget Hensyn hertil, men maa beholde Ingeniør Blom i Forvaring.

Befrielsen kommer dog før ventet. Plaget af sin onde Samvittighed flakker Nomaden Nikkas Jævi om i Bjergene. Paa sine hvileløse Vandringer strejfer han en Dag ind paa Malmgrubens Territorium, og kommer uden at vide det til et Sted, hvor en større Minesprængning er bleven forbedret. Før nogen kan forhindre det, nærmer han sig den udlagte Dynamitladning. Ved Eksplosionen rammes han dødeligt.

Blandt dem, der er til Stede i hans Dødsstund, er og

saa Byens Præst, overfor hvem han tilstaar, at han har dræbt Købmand Jonson. Præsten underretter øjeblikkelig Lensmanden om Nomadens Tilstaaelse. Ingeniør Blom bliver givet fri.

Ikke længe efter har Præsten den Glæde at forene Dolly og Ingeniøren i Ægteskabet.

A/S „FOTORAMA“

ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst o. a. lign. Materiale, med absolut Enevret Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav gjort gældende mod Vedkommende.

1397

DEN OMSTRIDTE JORD

— THE —
**EARTH'S
 REVENGE**

THREE PART NORDISK DRAMA.

NORDISK FILM HIRE SERVICE,

Nordisk Films Co., Ltd.

166 - 170 WARDOUR STREET, LONDON, W.

Telephone—
Gerrard 6172.

Telegrams—
Norfilcom, Ox London.

"The Earth's Revenge"

NORDISK THREE-PART DRAMA.

UNDERING through the mountains one day with a gun in his hand, Anthony Brayton stops to rest awhile, and while resting picks up a piece of rock which his trained engineer's eye quickly assures him is full of a valuable metal ore.

To register his claim to the mine which he has discovered is the work of a moment. Under the stone he places a note claiming, by virtue of his discovery, the right to work the mine. Then he goes off to register his claim with the legal authorities. But his actions have been watched by Jarvis, a drunken idiot, who lives alone in a tent in the mountains. Thinking immediately of turning his find to personal advantage, Jarvis secures Anthony's note, and when he meets Johnson, a local merchant, some time later, it is quickly disposed of.

When Brayton arrives at the bailiff's office, he discovers, to his consternation, that the mine has already been claimed by Johnson, who, by hurrying, succeeded in registering the claim before the rightful owner turned up. Going to Johnson's house, Brayton is about to see the usurper of his property when he recognises in Molly, the merchant's daughter, the girl he helped in the morning when she fell from her bicycle at the roadside, and with whom he fell immediately in love. For the sake of his love he decides to forgo his promised vengeance and goes away.

Some time later Johnson has sold the mine to a mining company, and is rapidly drinking away the proceeds of his robbery. Molly has an inkling of her father's villainy, and therefore, when Brayton comes to the mine as manager, she responds quickly to the friendship which he endeavours to develop. One day her father comes home terribly intoxicated, with a party of friends in like condition. Fearing for her own safety, Molly runs off to Anthony for protection, which is offered gladly.

While she is away Jarvis calls, and finding the house empty save for Johnson, who is lying asleep on the couch, he seizes the opportunity to rob the merchant, plunging a dagger into his heart and leaving him lying dead on the floor. He does not know that Brayton has just called and cleared the house of

the drunken roysterers, leaving a handkerchief lying on the floor.

It is this handkerchief which leads to Anthony's arrest when the crime is discovered, on the murder charge. But Molly has faith in her lover, and is full of confidence in his protestations of innocence, though they do not seem to have much effect on the examining magistrates. But his innocence is fully proved when Jarvis, terrified by the remembrance of his victim's fate, wanders out into the mountains and is killed by an explosion at the mine, where blasting is in progress, confessing his guilt as the last breath leaves his body. Then the lovers are free to marry, and Anthony's right to the mine is proved.

Code : Revenge.

Posters : 12 and 6 Sheet.

J o r d e n s H æ v n .

Personerne:

Harry Blom, Ingeniør.....	Herr Olaf Fönss.
Jonson, Handelsmand.....	Herr Svend Kornbeck.
Bolly, hans Datter.....	Fru Frits-Petersen.
Nikkas Jærvi.....	Herr Kaj Lind.
Præsten.....	Herr Frederik Jacobsen.
Lensmanden.....	Herr Osmond.

Paa en Jagtudflugt i Bjergene opdager den unge Ingeniør Blom tilfældigt et ^{guld} Malmleje. For at tilkendegive sin Ejendomsret til Fjeldet, anbringer han paa et iøjnefaldende Sted en Seddel, hvorpaa læses: "Dette Fjeld tilhører Ingeniør Harry Blom, som den ~~18-8-15~~ opdagede, at det var malmholdigt." Derefter begiver han sig ^{til} Lensmanden for at erhverve sig Retten til at udnytte Fjeldet, men da han kommer ind paa Lensmandens Kontor, erfarer han, at der for faa Minuter siden er blevet udstedt Skøde paa Fjeldet til en anden, og at denne anden er Købmand Jonson. I Mellemtiden er der nemlig sket følgende: en omflakkende Nomade ved Navn Nikkas Jærvi, der har beluret Ingeniøren og forstaaet, at denne har fundet Malm i Fjeldet, har skyndt sig til Købmanden for at underrette denne om sin Opdagelse. Købmand Jonson, der ikke nyder Ry for absolut Hæderlighed, gaar ind paa den andens Forslag om at søge at komme Ingeniøren i Forkøbet og løver ham saa meget Brøndeving han kan drikke, hvis Planen lykkes. Efter at have konstateret, at Fjeldet virkelig er malmholdigt, rider Jonson, alt hvad Remmer og Tøj kan holde, til Lensmanden, der overdrager ham Førsteretten til Fjeldet.

Forbitret over det gemene Bedrageri begiver Ingeniør Blom sig til Købmand Jonsons Hjem for at kræve Slynglen til Regnskab. I Hjemmet træffer han imidlertid Købmandens Datter, Dolly, hvis Skønhed og indtagende Væsen gør et saa stærkt Indtryk paa ham, at han bestemmer sig til ikke at foretage sig videre overfor hendes Fader. Samme Dag sælger Købmand Jonson Malmlejet i Fjeldet til det store Grubeselskab. Men Ingeniør Blom forlader Egnen. -

Dolly kan ikke glemme den unge Ingeniør. Lidt efter lidt gror i hendes Sind Mistanken frem om, at hendes Fader har handlet Uret mod Ingeniøren. Paa egen Haand opsøger derfor hun Nikkas Jærvi, da hun har en Anelse om, at han har været delagtig i Faderens forbryderiske Forehavende, og ved at udspejle ham bag hans Ryg faar hun Sikkerhed for sin Mistanke, idet hun finder Nomaden i Besiddelse af Sedlen, som Ingeniøren i sin Tid har skrevet og lagt paa Fjeldet.

Ingeniør Blom læser nogle Maaneder senere en Annonce, hvoraf han ser, at Grubeselskabet søger en dygtig Ingeniør, der kan paatage sig Ledelsen af Arbejdet i den nye Malmgrube i Ørnefjeldet. Han beslutter at søge Stillingen - væsentlig fristet af Udsigten til maaske paany at træffe Dolly, Købmandens Datter - og faar Pladsen. Kort Tid efter at han har tiltraadt Posten, faar han en Aften sent Besøg af Dolly, der anraaber ham om Beskyttelse. De mange Penge, hendes Fader har faaet ind ved Salget af Gruben, har ikke bragt Velsignelse, thi han har drukket dem op i Selskab med Byens værste Udskud. Denne Aften, da Dolly søger Hjælp hos Ingeniør Blom, er hun flygtet hjemmefra for at undgaa at blive overfaldet af Faderen og hans drukne Kammerater. Ingeniøren beroliger den unge Pige og gaar derefter til Købmandens Hus, hvor han kaster Drukkenbolletene paa Gaden og derefter holder en kraftig Straffeprædiken for den umenneskelige Fader. Omtrent samtidig med at han forlader Købmandens Hus, sniger Nikkas Jærvi sig derind....

Noget senere vender Svirebrødrene tilbage og finder Købmand Jonson som Lig, ramt af flere Knivstik. De underretter Lensmanden om deres uhyggelige Fund. En foreløbig Undersøgelse giver til Resultat, at man finder et blodpletet Lommetørklæde med Ingeniør Bloms Forbogstaver i Hjørnet. Paa Grundlag af dette Indicium arresteres Ingeniøren som mistænkt for Mordet paa Købmanden. I Forhøret vedgaar han, at han ganske vist af et ærligt Hjerte hadede Købmand Jonson, "men" - tilføjer han - "ved den Kvinde, jeg

(Jordens Hævn)

-3-

elsker, sværger jeg, at jeg er uskyldig i hans Død." Lensmanden kan dog ikke tage noget Hensyn hertil, men maa beholde Ingeniør Blom i Forvaring.

Befrielsen kommer dog før ventet. Plaget af sin onde Samvittighed flakker Nomaden Nikkas Jærvi om i Bjergene. Paa sine hvileløse Vandringer strejfer han en Dag ind paa Malmgrubens Territorium og kommer uden at vide det til et Sted, hvor en større Minesprængning er bleven forberedt. Før nogen kan forhindre det, nærmer han sig den udlagte Dynamitladning. Ved Eksplosionen rammes han dødeligt.

Blandt dem, der er til Stede i hans Dødsstund, er ogsaa Byens Præst, overfor hvem han tilstaar, at han har dræbt Købmand Jonson. Præsten underretter øjeblikkelig Lensmanden om Nomadens Tilstaaelse. Ingeniør Blom bliver givet fri.

Ikke længe efter har Præsten den Glæde at forene Dolly og Ingeniøren i Ægteskabet.

.....

Die Rache der Erde.

Drama aus dem nördlichen Schweden in drei Akten.

Personen:

Harald Lund, Ingenieur.....Olaf Fönss
Johannsen, Kaufmann.....Svend Kornbeck
Karin, seine Tochter.....Joh. Fritz-Petersen
Nikkas Järvi, ein Lappe.....Kai Lind
Der Pfarrer.....Fr. Jacobsen
Der Lehnsmann.....Alf. Osmond.

In den Bergen des nördlichen Schwedens haust in einem aus Tierfellen errichteten Zelte ein alter Lappe, dessen unheimliches Aussehen und scheues, wildes Wesen ihn den Bewohnern des nahen Städtchens als ein Troll erscheinen lässt, ein Berggeist, der friedliche Leute schreckt und des Nachts über die Berge taumelt, um Unheil zu säen, wohin er kommt. Nikkas Järvi ist zwar in Wirklichkeit kein Kobold, sondern ein schwachsinniger, heruntergekommener Trunkenbold, der keinen anderen Beweggrund kennt als den brennenden Durst nach Alkohol.

Eines Tages beobachtet er einen Fremden, der von seinem Jagdhund begleitet, das Gestein des Nebelberges vorsichtig abklopft. Es ist der junge Ingenieur Harald Lund, der bei einer Bast am Fusse des Felsens mit scharfem Blick den Erzgehalt des Berges entdeckt. Nach alter, durch Tradition und Gesetz geschützter, Sitte hinterlässt der Ingenieur auf dem Fundort einen Zettel, auf welchem er das Eigentumsrecht der Erzsicht für sich in Anspruch nimmt. Kaum hat er sich entfernt, so steigt der Lappe von Berge herab, um das wichtige Dokument an sich zu nehmen. In seinem Hirn dämmert die Hoffnung auf ein Glas Branntwein auf, und wie so oft bei Schwachsinnigen, verfolgt er seinen Plan mit schlauer Hartnäckigkeit. Der Kaufmann Johannsen, der ihn im Wirtshaus bereits verschiedene Male freigehalten hat, ist sein Mann. Ihm vertraut er den Zettel an, und er hat sich nicht in ihm verrechnet. Sobald Johannsen sich durch eigenen Augenschein von der Richtigkeit der Vermutungen des Ingenieurs überzeugt hat, eilt er zum Lehnsmann, von welchem das Ausbeuterecht für den betreffenden Distrikt zu erwerben ist. Er trifft dort noch

vor dem Entdecker der Erzsicht ein, so dass die notwendige Transaktion ohne Schwierigkeit von statten geht. Johannsen befindet sich auf dem besten Wege, ein reicher Mann zu werden, während Nikkas Järvi, der Lappe, die Erlaubnis erhält sich auf Kosten seines Gönners tagtäglich im Gasthaus zu betrinken. Als Harald Lund sein Eigentumsrecht auf den Nebelberg im Lehnsamt geltend machen will, erfährt er, dass bereits ein anderer vor ihm dagewesen sei. Er eilt zurück, um an Hand seines Zettels seine Rechte zu verfechten und entdeckt, dass man ihn belauscht und das Dokument entfernt haben muss. Allerdings besteht noch eine schwache Möglichkeit, seine Rechte durchzusetzen; denn auch er hat den Lappen gesehen und ahnt, dass nur dieser mit dem rätselhaften Diebstahl in Verbindung gebracht werden kann. Allein das Schicksal entzieht ihm auch diese Hoffnung. Er lernt, noch ehe er einen Entschluss fassen kann, Karin, die Tochter Johannsens, kennen und ist von ihrer frischen, reinen Schönheit, ihrem gütigen, kindlichen Wesen so tief entzückt, dass er in ihr auch den Vater schon, als es sich heraus stellt, wessen Kind sie ist.

Allein Karin, die, wenn auch nicht völlig eingeweiht, die Zusammenhänge doch dumpf zu erfassen beginnt, stellt sich innerlich auf die Seite des jungen Fremden, dessen traurige Geschichte sie gehört hat, und nimmt an der lauten Freude ihres Vaters über seinen neuesten Erfolg nicht teil. Vielmehr entschliesst sie sich, den Lappen heimlich aufzusuchen und auszuforschen. Inzwischen verkauft Johannsen seine Rechte an eine grosse Aktiengesellschaft und häuft ein neues Vermögen auf seinen bisherigen Reichtum. Karin, welche die Geschenke ihres Vaters hartnäckig abweist, nimmt die erste Gelegenheit wahr, ihren Plan auszuführen. Sie trifft den Lappen im günstigsten Moment, wie er, halb betrunken, den Zettel, auf dem das junge Mädchen die Unterschrift des Ingenieurs entziffert, mit höhnischem Grinsen betrachtet. Instinktiv greift Karin nach dem wichtigen Dokument, allein sie hat sich in der Wut und der Gefährlichkeit des Lappen verrechnet. Dieser wirft sich mit unartikulierte[m] Laut des Zornes auf sie, in

Auge gierige, rasende Mordlust. Entsetzt schreit Karin auf, und der Hilferuf klingt hinab ins Tal, wo der Ingenieur, den eine seltsame Unruhe immer wieder zum Nebelberge treibt, ihn hört. Er eilt der Stimme nach und kommt rechtzeitig, um das halberwürgte Mädchen von ihrem furchtbaren Bedränger zu befreien. Karin händigt ihm, nachdem ihre erste Aufregung sich gelegt hat, den Zettel aus, der von so ausschlaggebender Bedeutung für ihn ist. Allein auch diesmal verzichtet Harald mit Rücksicht auf Karin auf die gerichtliche Verfolgung des Betrugers. Er gewinnt an Stelle des verlorenen Reichtums etwas viel Besseres; die Liebe Karins, welche von nun ab sein und ihr Leben vergoldet.

Wenige Tage später tritt er einen Posten als Ingenieur und Leiter des Minenunternehmens auf dem Nebelberge an, den ihm die Aktiengesellschaft übertragen hat. Mit blutendem Herzen widmet er sich seiner neuen Tätigkeit, die nicht ihn, sondern andere reich machen wird. Johannsen verbringt unterdessen den neuen Reichtum in schlechtester Gesellschaft. Karin, die ihren Vater nie geliebt hat, beginnt jetzt, den Trunkenbold zu fürchten, und flüchtet sich, als Johannsen eines Tages auch seine betrunkenen Zechgefährten in sein Haus schleppt, zu dem Geliebten, der sie (xix) mit milden Worten tröstet und ihr verspricht, ihre Wohnung zu säubern, was er in seiner gründlichen und energischen Art auch tut. Dabei stellt er fest, dass Johannsen, der völlig besinnungslos am Boden liegt, seine gefüllte Briefftasche lose bei sich trägt. Um das Geld zu retten, das in der unverschlossenen Wohnung leicht die Beute eines Diebes werden kann, bringt er es Karin, die es jedoch mit der Versicherung abweist, dass dies Geld eigentlich Lunds rechtmässiges Eigentum und nur durch einen Betrug in den Besitz ihres Vaters gelangt ist. Kurz nachdem Harald das Haus des Kaufmanns verlassen hat, schleicht sich der Lappe Nikkas Järvi durch die offene Tür, in der Hoffnung, ihn in der Wohnung anzutreffen und anbetteln zu können. Eine Viertelstunde später taumelt er mit verzerrtem Gesicht die Treppe hinunter, die von dem Flur zur Strasse herabführt, wie ein ge-

letztes Tier den Markplatz überquerend, um in dem Gewimmel der Gässchen zu verschwinden. Zu dieser Zeit ist das Städtchen wie ausgestorben, niemand sieht den angstvoll geduckten Trunkenbold, niemand bemerkt, wie er das blutbefleckte Messer in den Falten seines Mantels verbirgt...

Als die von Harald verjagten Gefährten Johannsens zurückkehren, finden sie den Kaufmann steif und kalt in einer Blutlache liegen, neben sich das Taschentuch des jungen Ingenieurs. Dieser Fund und die Aussage der plötzlich ernüchterten Männer führen zur Verhaftung Haralds, der dieser neuen Prüfung gegenüber beinahe verzweifelt, während sich der Pfarrer seiner unglücklichen Verlobten annimmt und sie, um sie zu beruhigen, hinunter ans Meer führt, das in seiner erhabenen Majestät den Gedanken an das ewig waltende und im Grunde gerechte Schicksal nahe legt. So kommen die Beiden an die Nähe der Minen, in deren Bezirk gerade eine neue Sprengung vorgenommen werden soll. Sie geraten in die Menge, die das interessante Schauspiel von ferne umdrängt, und Karins Blicke irren geistesabwesend über die Berge, bis sie plötzlich an einer unheimlichen Gestalt haften bleiben. Nikkas Järvi jagt, von Gewissensbissen gequält, ruhelos in den Bergen umher und rennt, ohne auf die warnenden Zurufe zu achten, mitten über den Platz, auf welchem das Dynamit gelegt ist. Im nächsten Augenblick erschallt ein vielstimmiger Schrei. Die Gestalt des Lappen verschwindet in aufwirbelnden Staubwolken! Mit furchtbarem Getöse öffnet sich das auseinandergesprengte Gestein! Als die Wolken sich verzogen haben, eilen die Arbeiter zur Hilfeleistung hinzu. Sie finden Nikkas ^lstorbend, allein der Schwerverwundete scheidet nicht von ihnen, ohne sein Gewissen dem Pfarrer gegenüber erleichtert zu haben. Dies Geständnis rettet den jungen Ingenieur, der nach der Vernehmung des Pfarrers die Freiheit wieder erhält und seinem Glück und seiner Liebe zurückgegeben wird.

La vengeance de la terre.

Personnages:

Harry Whitman, ingénieur.....Olaf Fönss
 Johnson, marchand.....Svend Kornbeck
 Dolly, sa fille.....Mme Fritz Petersen
 Nikkas Jarvi.....Kai Lind
 Le pasteur.....Fr. Jacobsen
 Le maire.....Osmund.

Pendant une partie de chasse dans les montagnes, l'ingénieur Whitman découvre par hasard un gisement de minerai très riche. Pour montrer que la montagne est à lui, il y fixe un grand placard disant que le rocher appartient à Harry Whitman ingénieur, qui a découvert le 18 août 1915 qu'il renferme du minerai. Puis il se rend chez le maire pour s'assurer le droit d'exploiter le rocher, mais à son arrivée il est informé qu'on vient de dresser une quittance au marchand Johnson. Voilà ce qui s'est passé entretemps: Un nomade nommé Nikkas Jarvi ayant épié l'ingénieur a deviné que celui-ci a trouvé un gisement de minerai, alors il s'est précipité chez le marchand, pour lui raconter sa découverte. Le marchand Johnson qui n'a pas la meilleure réputation accepte la proposition de Nikkas Jarvi et lui promet de lui donner autant d'eau de vie qu'il voudra s'il réussit à devancer l'ingénieur. Après avoir examiné le rocher afin de constater s'il renferme vraiment du minerai, Johnson s'élançe à la mairie, où le maire lui donne la quittance du rocher.

Furieux de cette tromperie vulgaire l'ingénieur se rend à la maison du marchand pour lui demander raison. Dans la maison il ne trouve que la fille du marchand, Mlle Dolly, dont la beauté et la grâce le séduisent à un tel degré qu'il se décide à renoncer à poursuivre Johnson. Le même jour le marchand vend le gisement de minerai à une grande société minière et l'ingénieur Whitman quitte le pays.

Dolly ne peut cependant pas oublier le jeune ingénieur. Et elle commence à soupçonner son père d'avoir mal agi envers l'ingénieur Whitman. En épiant son père, ses soupçons sont confirmés, car elle trouve chez Nikkas Jarvi le placard autrefois fixé sur le rocher par l'ingénieur.

Quelques mois plus tard l'ingénieur Whitman lit une annonce

2. La vengeance de la terre.

disant que la "Société Minière" demande un ingénieur qui peut se charger de la direction des travaux dans la nouvelle mine du rocher de l'Aigle. Tenté par la perspective de pouvoir renouveler la connaissance de la fille du marchand Mlle Dolly, il sollicite et obtient la position.

Un soir peu de temps après il reçoit la visite de Dolly, qui vient lui demander de la protéger. L'argent que Johnson a gagné par la vente de la mine ne lui profite pas longtemps car il le gaspille en orgies avec le dernier rebut de la ville. Alors Dolly, craignant une agression de son père et ses camarades s'enfuit de la maison et vient demander aide et protection à l'ingénieur Whitman, qui fait son mieux pour la tranquilliser et se rend à la maison du marchand où il jette les ivrognes à la porte. Puis il fait une semonce au père monstrueux de la jeune fille. Quand l'ingénieur quitte la maison du marchand, Nikkas Jærvi y entre silencieusement.

Plus tard lorsque les ivrognes retournent, ils trouvent le marchand mort, frappé de plusieurs coups de couteau. Ils informent de suite le maire de leur découverte. Après une première examination, on trouve un mouchoir avec les initials de l'ingénieur. Alors l'ingénieur est arrêté sous l'inculpation d'avoir assassiné le marchand Johnson. Son mouchoir sanglant est la preuve de sa crime, Pendant l'interrogatoire il avoue qu'il détestait Johnson, mais il jure par la femme qu'il aime qu'il est innocent de sa mort. Le maire ne croit cependant pas à son innocence et garde l'ingénieur dans la prison.

Mais enfin Whitman est rendu la liberté. Tourmenté par sa mauvaise conscience Nikkas Jærvi erre dans les montagnes comme un fou. Un jour il arrive par hasard au territoire du gisement de minerai où on a préparé à son insu une grande explosion. Avant qu'on a pu l'empêcher il s'est approché de la place où on a mit la dynamite, et par l'explosion il est mortellement blessé.

Parmi ceux qui l'entourent dans la dernière heure de sa vie se trouve aussi le pasteur de la ville, à qui Nikkas avoue que c'est lui, qui a tué le marchand Johnson. Le pasteur avertit de suite le maire de l'aveu du nomade et l'ingénieur Whitman est par conséquent mis en liberté.

Le pasteur a bientôt le plaisir de donner la bénédiction nuptiale à Dolly et à l'ingénieur Whitman.